

mer for, 3 imod og 2 blanke stemmesedler at optage spørgsmålet på dagsordenen, og med 15 stemmer for, ingen imod, medens 2 (Czecoslovakiet og Sovjetunionen) afholdt sig fra at stemme, at behandle sagen i plenarforsamlingen uden udvalgsbehandling. Denne sidstnævnte vedtagelse godkendte plenarforsamlingen med 51 stemmer for, ingen imod, medens 18 undlod at stemme.

Af den beretning, som Sir Leslie Munro afgav til plenarforsamlingen, fremgik bl. a., at det ikke var lykkedes ham at opnå indrejsetilladelse til Ungarn. De ungarske og sovjetrussiske myndigheders holdning havde ikke ændret sig.

Han præciserede i beretningen bl. a., at De Forenede Nationer nødvendigvis måtte beskæftige sig med en politisk situation, som udsprang af en fremmed militæraktion mod det ungarske folk imod bestemmelserne i pagtens artikel 2, paragraf 4. Det angik også De Forenede Nationer, at der som følge af den skete intervention havde fundet handlinger sted i modstrid med menneskerettighedsdeklarationen — massedeportationer til Sovjetunionen af ungare og oprettelsen af et regime, der gjorde brug af kort proces.

Videre i beretningen gennemgik repræsentanten formodningerne og meddelelserne om fortsatte processer mod ungare og bl. a. bekymringen for, at yderligere henrettelser ville finde sted, og at unge mænd sad i ungarske fængsler i afventen på at blive hængt, når de fyldte atten år.

I øvrigt fremhævede Sir Leslie Munro, at han stadig havde bestræbt sig for ved løsningen af sin opgave at overveje, hvilken kurs det i FN's interesse var bedst at følge for at opfylde FN's høje formål.

I den påfølgende debat deltog 27 delegerede, deriblandt den ungarske.

Et udkast til resolution, fremsat af 24 lande, blev forelagt af den amerikanske delegerede; heri udtaler plenarforsamlingen sin beklagelse af, at Sovjetunionen og det nuværende regime i Ungarn fremdeles sidder FN-resolutionerne om situationen i Ungarn overhørig, og opfordrer Sovjetunionen og de nuværende myndigheder i Ungarn til at samarbejde med FN's repræsentant. Endvidere anmodes denne om at fortsætte sin virksomhed.

Formanden for den danske delegation, *fhv. minister Ernst Christiansen*, var blandt de 21 lande, der udtalte sig for resolutionen. Han sagde bl. a., at FN ikke ville bidrage til en afspænding i verden ved at lukke øjne og øren for det ungarske spørgsmål. Et virkeligt bidrag hertil kunne gives af dem, sagen angik, ved at komme til forståelse af en verdensopinion, som forlangte, at processerne for deltagelse i opstanden i 1956 blev bragt til ophør. Det ville også bidrage til at mindske spændingen, såfremt FN's repræsentant fik indrejsetilladelse til Ungarn.

Ved afstemningen vedtoges den med 53 stemmer for, 10 imod og 17 undlod at stemme. De nordiske lande med undtagelse af Finland stemte for; Finland afholdt sig sammen med en gruppe afrikansk-asiatiske lande fra at stemme; Jugoslavien stemte sammen med Østblokken imod.

11. Inderne i Den sydafrikanske Union.

(Dagsordenens punkt 60).

Det særlige politiske udvalg behandlede fra den 7. til den 9. december 1959 ovennævnte spørgsmål, der for 13. gang var på plenarforsamlingens dagsorden, da Indiens og Pakistans henvendelser i sagen til Den sydafrikanske Union er forblevet ubesvarede.

Et af Æthiopien, Ghana, Iran, Mexico, Marokko, Philippinerne, Saudi Arabien, Tunis, Den forenede arabiske Republik og Jugoslavien fremsat resolutionsforslag svarer ganske nøjagtigt til den i 1958 vedtagne resolution, jfr. beretningen til folketinget om 13. plenarforsamling, spalte 558-559.

Udkastet blev af udvalget vedtaget med 61 stemmer for, herunder Danmark, Norge, Sverige og Island, ingen imod, medens 10 lande (Canada, Australien, Storbritannien, Frankrig, Spanien, Portugal, Kina, Belgien, Finland og Holland) afholdt sig fra at stemme.

14. plenarforsamling vedtog resolutionen den 10. december 1959 med 66 stemmer for, herunder Danmark, Norge, Sverige og Island, ingen imod, medens 12 lande (de samme som nævnt ovenfor samt Den dominikanske Republik og Luxembourg) afholdt sig fra at stemme.